

§ 5. Obowiązkowi legalizowania przed oddaniem do sprzedaży względnie do użytku podlegają również narzędzia miernicze rodzajów wymienionych w § 1-ym, sprowadzone z zagranicy przez sprzedawców i pośredników w sprzedaży tych narzędzi.

§ 6. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zgłoszone przez importera do legalizacji w ciągu 14 dni od dnia otrzymania ich z zagranicy i mogą być oddane do sprzedaży dopiero po ich zalegalizowaniu. Przechowywać na sprzedaż i sprzedawać takie narzędzia miernicze wolno tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choćby taką, której ważność wygasła.

Jeżeli importerem narzędzi mierniczych jest przedstawiciel w Polsce tej fabryki zagranicznej, która te narzędzia wyrabia, to zamiast wyżej wymienionego 14-dniowego terminu przysługuje mu termin sześciotygodniowy; jeżeli jednak dana fabryka zagraniczna posiada w Polsce więcej niż jednego przedstawiciela, to prawo korzystania z ulgowego terminu przysługuje tylko jednemu z nich.

§ 7. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania ich legalizacji obowiązany jest dostawca (importer). Przechowywać na sprzedaż takie narzędzia miernicze wolno tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

§ 8. Przepływomierze (wodomierze) wodociągowe wolno przechowywać na sprzedaż i sprzedawać bez ich legalizacji, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

§ 9. Termometry wyrabiane w kraju oraz sprowadzane z zagranicy wolno przechowywać na sprzedaż i sprzedawać nielegalizowane, lecz tylko takie, które wzorcowane są w legalnej jednostce temperatury (art. 7 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r.—Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661), t. j. posiadają tylko skalę stusopniową (Celsjusza).

§ 10. Od obowiązku, ustalonego w §§ 1 i 5 niniejszego rozporządzenia, mogą być zwolnione narzędzia miernicze, rodzajów wymienionych w § 1-ym, których wygląd zewnętrzny wyróżnia się dostatecznie od narzędzi mierniczych powszechnie stosowanych w obrocie publicznym, lub takie narzędzia miernicze nieodpowiadające ściśle przepisom o warunkach legalizowania, których przeznaczenie umożliwia zwolnienie tych narzędzi od ich legalizowania. Zwolnienia takie mogą być uzależnione od wypełnienia pewnych warunków.

§ 11. Liczniki energii elektrycznej i transformatory miernicze, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdowały się na składzie

u sprzedawców tych przyrządów, mogą być przechowywane na sprzedaż i sprzedawane bez uprzedniej legalizacji do dnia 1 lipca 1929 r., o ile są legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z wyjątkiem postanowień w §§ 5 — 7, które wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia, i postanowień § 9-go, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1931 roku.

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

281.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 22 kwietnia 1929 r.

o przeniesieniu siedziby wydziału hipotecznego przy sądzie grodzkim w Aleksandrowie Kujawskim z Nieszawy do Aleksandrowa Kujawskiego.

Na podstawie art. 270 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Przenosi się siedzibę wydziału hipotecznego przy sądzie grodzkim w Aleksandrowie Kujawskim z Nieszawy do Aleksandrowa Kujawskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

282.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 kwietnia 1929 r.

o lichwie pieniężnej.

Na podstawie §§ 2, 4, 5, 8 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r., dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa trudniące się czynnościami bankowymi, obowiązane są sporządzać na 31 marca, 30 czerwca, 30 września i 31 grudnia każdego roku, wykazy:

a) najwyższych wymawianych i pobieranych procentów i prowizyj;

- 1) przy dyskoncie weksli,
  - 2) przy rachunkach debetowych otwartego kredytu,
  - 3) od pożyczek terminowych,
  - 4) od pożyczek na zastaw papierów wartościowych i towarów,
  - 5) od pożyczek na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, przyczem winna być wyszczególniona wysokość wynagrodzenia, pobieranego za ubezpieczenie ruchomości, ich przechowanie i szacowanie,
  - 6) od gwarancji, udzielanych z tytułu eksportu,
  - 7) od gwarancji, udzielanych w formie indosu na wekslu, i innych;
- b) najwyższych opłat, pobieranych jednorazowo przy czynnościach:
- 1) inkasa,
  - 2) zleceń giełdowych,
  - 3) wydawania akredytyw.

Wykazy powyższe za każdy kwartał winny być przedstawiane właściwym izbom skarbowym w ciągu pierwszych pięciu dni następnego kwartału.

Za datę przedstawienia uważaną będzie również data nadania na pocztę listu poleconego z wykazem.

§ 2. Korzyści majątkowe, osiągnięte przy czynnościach kredytowych, wyszczególnionych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 13% w stosunku rocznym.

Przepis, zawarty w ustępie 1 niniejszego paragrafu, nie obejmuje zwrotu kosztów porta, damna i opłat stemplowych, oraz nie obejmuje prowizji obrotowej na rachunkach otwartego kredytu i bieżących, która jednak nie może przekraczać ¼% od większej strony obrotu po potrąceniu od niej salda i pozycji frankowanych, albo ¼% od salda początkowego danego okresu.

Przy pożyczkach na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, korzyści majątkowe nie mogą przekraczać 13% w stosunku rocznym tytułem procentów i prowizji od udzielanych pożyczek, oraz aż do odwołania 1% miesięcznie od sumy udzielanych pożyczek, tytułem wynagrodzenia za zabezpieczenie przedmiotów zastawu, ich przechowanie i szacowanie.

§ 3. Izby skarbowe nie później niż w dniu 10 każdego miesiąca odsyłają otrzymane wykazy wraz z odpowiednim spisem do Ministerstwa Skarbu. Jednocześnie izby nadsyłają listę instytucji bankowych, które wymienionych wykazów w terminie nie nadesłały.

§ 4. Kontrola nad wykonaniem przepisów, zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz w rozporządzeniu niniejszem, przez spółdzielnie, trudniące się czynnościami bankowymi i należące do związków rewizyjnych (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach — Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), może być na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu powierzona związkom rewizyjnym.

§ 5. Spółdzielnie, należące do tych związków rewizyjnych, które uzyskały prawo kontroli na podstawie § 5 niniejszego rozporządzenia, czynią zadość obowiązkowi przewidzianemu w § 1 tegoż rozporządzenia, przedstawiając wykazy w oznaczonym terminie właściwym związkom rewizyjnym.

W razie stwierdzonego przekroczenia przepisów, zawartych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, związek rewizyjny obowiązany jest zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową II instancji.

§ 6. Winni przekroczenia przepisu, zawartego w § 2 niniejszego rozporządzenia, ulegają karze, przewidzianej w § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 556) ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1927 r., zmieniającem rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 931).

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ig. Matuszewski*
Minister Sprawiedliwości: *St. Car*